

ἀκᾶ, Δωρ. επίρρ.= ἀκὴν, μαλακά, ήσυχα, απαλά, σε Πίνδ.

Ἀκᾶδήμεια ή **-ία(ῖ)**, ή, η Ακαδημία, γυμνάσιο στα προάστεια των Αθηνών, εκεί όπου δίδαξε ο Πλάτωνας· απ' όπου και οι Πλατωνικοί φιλόσοφοι ονομάστηκαν *Ακαδημικοί* ή *Ακαδημαϊκοί*, Ακαδημαϊκοί.

ἀκάθαρσία, ή, διαφθορά, ηθική ακαθαρσία, κακοήθεια, αναισχυντία, σε Δημ.

ἀ-κάθαρτος, **-ον (καθαίρω)**, I. ρυπαρός, βρώμικος, μολυσμένος, σε Πλάτ.· επίρρ.

ἀκαθάρτως ἔχειν, στον ίδ. II. λέγεται για πράγματα, αυτός που δεν έχει εξαγνιστεί, μισρός, μολυσμένος, σε Σοφ.

ἄκαινα, **-ης**, ή (**ἀκίς**), αγκάθι, βούκεντρο, σε Ανθ.

ἀκαιρία, ή (**ἄκαιρος**), **1.** ακαταλληλότητα των καιρών, των συγκυριών, το άκαιρο τον συνθηκών, σε Πλάτ. **2.** ἔλλειψη ευκαιρίας, απουσία ευνοϊκής συγκυρίας· *τὴν ἀκαιρίαν τὴν ἐκείνου καιρὸν ἡμέτερον νομίσαντες*, σε Δημ.

ἄ-καιρος, **-ον**, I. αυτός που συμβαίνει σε ακατάλληλη χρονική στιγμή, παράκαιρος, αυτός που δεν ευνοείται από τις συγκυρίες· *ἐς ἄκαιρα πονεῖν*, Λατ. operam perdere, σε Θεόγν.· *οὐκ ἄκαιρα λέγειν*, σε Αισχύλ.· *ἄκαιρος προθυμία*, σε Θουκ.· επίρρ. *-ρως*, σε Αισχύλ. κ.λπ.· το ουδ. πληθ. ως επίρρ., σε Ευρ. II. λέγεται για πρόσωπα, φορτικός, ενοχλητικός, Λατ. molestus, σε Θεόφρ.

ἀ-κάκης, Δωρ. **ἀκάκας**, [**ἄκᾶκ**] ό, ποιητ. αντί *ἄκακος*, σε Αισχύλ.

ἀκάκητᾶ[**ἄκᾶκ**], Επικ. τύπος του *ἄκακος*, άδολος, χαριτωμένος, επίθ. του Ερμή, σε Όμηρ., Ησίοδ.

ἀκᾶκία, ή, αγαθότητα, ἔλλειψη κακίας, αθωότητα, σε Δημ. κ.λπ.

ἄ-κάκος, **-ον**, **1.** αυτός που δεν ξέρει το κακό, άδολος, αθώς, πράος, σε Αισχύλ., Πλάτ. **2.** απλοϊκός, αφελής, σε Δημ.· επίρρ. *-κως*, στον ίδ.

ἀκᾶλανθίς, **-ίδος**, ή = *ἀκανθίς*, σε Αριστοφ.

ἀκᾶλαρ-ρείτης, **-ου**, ό (**ἀκαλός**, **ρέω**), αυτός που ρέει ήσυχα, μαλακά, ακύμαντος, λέγεται για τον Ωκεανό, σε Όμηρ.

ἀκᾶλήφη, ή, τσουκνίδα, Λατ. urtica, σε Αριστοφ. (άγν. προέλ.).

ἀ-καλλής, **-ές (κάλλος)**, αυτός που δεν έχει γοητεία, που δε διαθέτει θέλγητρα, σε Λουκ.

ἀ-καλλιέρητος, **-ον**, αυτός που έλαβε κακό οινόν· *ιέρα*, σε Αισχίν.

ἀ-καλλώπιστος, **-ον**, αστόλιστος, σε Λουκ.

ἀ-κάλυπτος, **-ον**, ασκεπής, ξεσκεπαστος, αυτός που δεν έχει σκεπή ή στέγαστρο, σε Σοφ.

ἀ-κᾶλϋφής, **-ές** = *ἀκάλυπτος*, σε Σοφ.

ἀκᾶμαντο-λόγγης, **-ου**, ό (**λόγγη**), ακούραστος στην χρήση της λόγγης, σε Πίνδ.

ἀκᾶμαντο-μάχης, **-ου**, ό (**μάχη**), ακαταπόνητος στην μάχη, σε Πίνδ.

ἀκᾶμαντό-πους, **ό, ή, -πουν, το**, άκάματος στα πόδια, μη εξαντλημένος, σε Πίνδ.

ἀ-κάμας[**ἄκᾶ**], **-αντος**, ό (**κάμνω**), ακούραστος, άκάματος, ακαταπόνητος, αυτός που δεν αναπαύεται, δεν ξεκουράζεται, σε Όμηρ. Ιλ. κ.λπ.

ἀ-κάμᾶτος[**κᾶ**], **-ον** και **-η, -ον**, αυτός που δεν καταβάλλεται από την κούραση, που δεν αισθάνεται κόπωση· απ' όπου, ακούραστος, ακαταπόνητος, ακατάβλητος, σε Όμηρ.· *ἀκ.γῆ*, γη που δεν κουράζεται από το όργωμα ή την καλλιέργεια, ανεξάντλητη, αιεφόρος, σε Σοφ.· το ουδ. *ἀκάματα* ως επίρρ., στον ίδ. (*ἄκᾶμᾶτος*, σε Σοφ.· αλλά η πρώτη συλλαβή μακρά στοσ δακτυλικό μέτρο).

ἄ-καμπτος, -ον (κάμπτω), αλύγιστος, αυτός που δεν κάμπτεται, ανελαστικός, σε Πλάτ.· μεταφ., αλύγιστος, σκληρός, ανυποχώρητος, αμετακίνητος στις απόψεις του, αμείλικτος, σε Πίνδ.· *ψυχάν ἄκαμπτος*, στον ίδ.· *ἀκάμπτω μένει*, σε Αισχύλ.· *ἄκαμπτον*, σε Πλούτ.

ἄκανθα[ἄκ]-ης, ἡ (ἄκῆ I), 1. αγκάθι, βούκεντρο, σε Θεόκρ. κ.λπ. **2.**

ακανθώδες φυτό, γαϊδουράγκαθο· στον πληθ., αγκαθόνας, σε Ομήρ. Οδ.· επίσης, είδος ακακίας που απαντά στην Αίγυπτο, Λατ. *mimosa Nilotica*, σε Ηρόδ. **3.** ραχοκοκαλιά ή σπονδυλική στήλη των ζώων, στον ίδ. κ.λπ. **4.** μεταφ. *ἄκανθαι*, ακανθώδη, δυσεπίλυτα ζητήματα, υποθέσεις που απαιτούν λεπτούς χειρισμούς, σε Λουκ.

ἄκάνθινος, -η, -ον (ἄκανθα), I. αγκάθινος, φτιαγμένος από πλέγμα αγκαθιών, σε Κ.Δ. **II.** κατασκευασμένος από ξύλο ακακίας, σε Ηρόδ.

ἄκανθίς, -ίδος, ἡ, είδος πτηνού, καρδερίνα, σε Αριστ., Θεόκρ. **II.** ως θηλ. επίθ., ακανθώδης, σε Ανθ.

ἄκανθο-βάτης[ἄ], -ου, ὁ (βαίνω), αυτός που περπατά, βαδίζει ανάμεσα σε αγκάθια, σκωπτικό παρωνύμιο των Γραμματικών, των Αλεξανδρινών φιλολόγων, σε Ανθ.· θηλ. **ἄκανθοβάτις, -ιδος**, στον ίδ.

ἄκανθο-λόγος, -ον (λέγω), αυτός που συλλέγει αγκάθια, σκωπτικό όνομα των σχολαστικών, λεπτολόγων συζητητών, σε Ανθ.

ἄκανθος, ὁ (ἄκῆ I), Λατ. *acanthus*, είδος φυτού, αρκουδόβατος (μελάμφυλλο), του οποίου τα φύλλα μιμήθηκαν στη διαμόρφωση των Κορινθιακών κιονόκρανων, σε Θεόκρ.

ἄκανθ-ώδης, -ες (εἶδος), 1. αυτός που είναι γεμάτος αγκάθια, ακανθώδης, σε Ηρόδ. **2.** μεταφ., *λόγοι ἀκανθώδεις*, περίπλοκα, αιχμηρά, δύσκολα ζητήματα, σε Λουκ.

ἄ-καπνος, -ον, αυτός που δεν έχει ή είναι απαλλαγμένος από καπνό· *θυσία ἄκαπνος*, θυσία, προσφορά αλλά χωρίς το άναμμα θυσιαστήριας πυράς, σε Λουκ.· από όπου ένα ποίημα ονομάζεται *Καλλιόπης ἄκαπνον θύος*, σε Ανθ.

ἄ-κάρδιος, -ον (καρδία), άκαρδος, αυτός που δεν έχει καρδιά, σε Πλούτ.

ἄ-κάρηνος, -ον (κάρηνον), άκέφαλος, σε Ανθ.

ἄ-κᾶρῆς, -ές (κείρω), I. λέγεται κυρίως για μαλλιά, πάρα πολύ κοντά, πολύ κοντά για να κοπούν· από όπου, βραχύς, μικρός, ελάχιστος· **II.** κυρίως στο ουδ. *ἄκαρές*. **1.** λέγεται για χρονική στιγμή· *ἐν ἀκαρεῖ χρόνου*, σε Αριστοφ.· *ἀκαρῆ διαλιπών* (ενν. *χρόνον*), αφού περίμενε για μια στιγμή, στον ίδ.· *ἀκαρές ὥρας*, σε μια στιγμή, σε Πλούτ. **2.** η αιτ. *ἀκαρῆ* χρησιμοποιείται επιρρ. χωρίς αναφορά στον χρόνο· *οὐκ ἀκαρῆ* ή *οὐδ' ἀκαρῆ*, καθόλου, ούτε στο ελάχιστο, σε Αριστοφ.

ἄκαριαῖος, -α, -ον (ἄκαρῆς), στιγμιαίος, σύντομος, σε Δημ. κ.λπ.

ἄκαρπία, ἡ (ἄκαρπος), αφορία, έλλειψη γονιμότητας, στειρότητα, σε Αισχύλ.

ἄ-κάρπιστος, -ον (καρπίζω), ο τόπος όπου δεν υπάρχει τίποτα για κοπή, για θερισμό, για δρέψιμο, τόπος άκαρπος· λέγεται για τη θάλασσα, όπως το *ἀτρύγητος*, σε Ευρ.

ἄ-καρπος, -ον, I. 1. άγονος, άφορος, στείρος, σε Ευρ. **2.** μεταφ., άκαρπος, ανωφελής, στον ίδ.· επίρρ. *-πως*, σε Σοφ. **II.** Ενεργ., φθοροποιός, καταστρεπτικός για τους καρπούς, σε Αισχύλ.

ἄ-κάρπωτος, -ον (καρπώω), αυτός που δεν γίνεται καρποφόρος, που δεν παράγει καρπούς, άκαρπος· λέγεται για χρησμό, άκαρπος, ανεκπλήρωτος, σε Αισχύλ.· *νίκας ἀκάρπωτον χάριν*, λόγω νίκης που δεν απέδωσε κανέναν καρπό, κανένα όφελος, σε Σοφ.

ἄκασκαῖος, -α, -ον (*ἄκῆ I), ήσυχος, ήρεμος, πράος, ευγενικός, σε Αισχύλ.

ἀ-κατάβλητος, -ον (καταβάλλω), αυτός που δεν ανατρέπεται, που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, αδιάψευστος, ακατάρριπτος, αναντίρρητος, σε Αριστοφ.

ἀ-κατάγνωστος, -ον (καταγιγνώσκω), αυτός που δεν πρέπει να καταδικαστεί, σε Κ.Δ.

ἀ-κατακάλυπτος, -ον (κατακαλύπτω), ακάλυπτος, ασκεπής, φανερός, σε Κ.Δ.

ἀ-κατάκριτος, -ον (κατακρίνω), αυτός που δεν καταδικάστηκε, που δεν κατακρίθηκε, σε Κ.Δ.

ἀ-κατάλλακτος, -ον (καταλλάσσω), αδιάλλακτος, αμείλικτος· επίρρ. -τως· *ἀκαταλλάκτως πολεμεῖν*, σε Δημ.

ἀ-κατάλυτος, -ον (καταλύω), άφθαρτος, σε Κ.Δ.

ἀ-κατάπαυστος, -ον (καταπαύομαι), αυτός που δεν μπορεί να σταματήσει, να διακόψει κάτι, να παύσει την εκτέλεση ενός πράγματος, *τινός*, σε Κ.Δ.

ἀ-κατάστατος, -ον (καθίστημι), άστατος, ασταθής, ανήσυχος, σε Δημ.

ἀ-κατάσχετος, -ον (κατέχω), αυτός που δεν μπορεί να παρεμποδισθεί, να αναχαιτισθεί, επίρρ. -ως, σε Πλούτ.

ἀ-καταφρόνητος, -ον (καταφρονέω), αυτός που δεν μπορεί να καταφρονηθεί, να υποτιμηθεί, να μη ληφθεί υπόψιν, σπουδαίος, σημαντικός, Λατ. *haud spernendus*, σε Ξεν., Πλούτ. κ.λπ.

ἀ-κατάψευστος, -ον (καταψεύδομαι), αυτός που δεν είναι ψευδής ή μυθώδης, που δεν αποτελεί προϊόν εικασίας, σε Ηρόδ.

ἀκάτιον[ἄκᾱ], τό, υποκορ. του *ἄκατος*, **I.** μικρό, ελαφρό πλοιάριο, που χρησιμοποιούσαν οι πειρατές, σε Θουκ. κ.λπ. **II.** μικρό ιστίο, πανί, πιθ. το ιστίο που τοποθετούσαν στην κορυφή του μεγάλου καταρτιού, σε Ξεν., Λουκ.

ἄκάτος[ἄκ], ή, σπανιότερα απαντά ό, **1.** ελαφρύ πλοίο, λέμβος, Λατ. *actuaria*, σε Ηρόδ. κ.λπ.· πρβλ. [ἄκάτιον](#). **2.** γενικά, πλοίο, σε Ευρ.

ἄ-καυστος, -ον (καίω), αυτός που δεν έχει καεί, άφλεκτος, σε Ξεν.

ἀκάχηᾶτο ή **-εἰᾶτο**, Επικ. αντί *-ηντο*, γ' πληθ. Παθ. υπερσ. του *ἀχέω*.

ἀκάχημαι, Παθ. παρακ. του *ἀχέω*.

ἀκαχήσω, Επικ. μέλ. του *ἀχέω*· **ἀκάχησα**, Επικ. αορ. α'.

ἀκάχιζω[ἄκ] (*ἀχέω*), μόνο σε ενεστ., ενοχλώ, θλίβω, πικραίνω, στενοχωρώ· *τινά*, σε Ομήρ. Οδ. — Παθ., *μη λίην ἀκαχίζεο θυμῶ*, μην ενοχλείσαι, σε Ομήρ. Ιλ.· *μη τι θανῶν ἀκαχίζεω*, μην θλίβεσαι ενώπιον του θανάτου, σε Ομήρ. Οδ.

ἀκαχμένος, -η, -ον, μτχ. (όπως αν προερχόταν από ρήμα *ἄκω, βλ. [ἄκη](#) I), ακονισμένος, τροχισμένος, αιχημηρός, λέγεται για πέλεκεις και ξίφη, σε Όμηρ.

ἀκάχοιτο, γ' ενικ. Επικ. ευκτ. Μέσ. αορ. β' του *ἀχέω*.

ἀκάχοντο, γ' πληθ. Επικ. Μέσ. αορ. β' του *ἀχέω*.

ἀκειόμενος Επικ. μτχ. του *ἀκέομαι*.

ἀ-κειρε-κόμης, Δωρ. **-ας**, ό = *ἀκερσεκόμης*, σε Πίνδ., Ανθ.

ἀ-κέλευστος, -ον, αυτός που δεν διατάχθηκε, σε Τραγ., Πλάτ.

ἀ-κέντητος, -ον (κεντέω), αυτός που δεν χρειάζεται βούκεντρο ή σπιρούνι, σε Πίνδ.

ἄ-κεντρος, -ον (κέντρον), αυτός που δεν έχει κεντρί, σε Πλάτ.

ἀκέομαι[ἄ], Ιων. προστ. *ἄκεο* (αντί *ἀκέεο*), Επικ. μτχ. *ἀκειόμενος*· μέλ. *ἀκέσομαι*,

Επικ. *ἀκέσσομαι*, Αττ. *ἀκοῦμαι*· αορ. α' *ἠκεσάμην*, Επικ. προστ. *ἄκεσαι* (*ἄκος*)·

αποθ., **1.** μτβ., θεραπεύω, επιφέρω ίαση, γιατρέύω, με αιτ. αυτού που

θεραπεύεται· *ἔλκοςἄκεσαι*, θεράπευσε το έλκος, την πληγή, το τραύμα, σε Ομήρ.

Ιλ.· ή, με γεν., όταν λέγεται για το μέρος αυτού που θεραπεύεται· *βλέφαρον*

ἀκέσαιο, σε Ευρ.· επίσης, θεραπεύω έναν άνθρωπο, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** καταπαύω, κατασβήνω, καταπραΰνω· *δίψαν*, στο ίδ. **3.** γενικά, διορθώνω, επισκευάζω· *νήας*, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για ράφτη ή υποδηματοποιό, όπως το Λατ. *resarcire*, σε Λουκ. **4.** μεταφ., επισκευάζω, διορθώνω· *ἀμαρτάδα*, σε Ηρόδ.· *κακόν*, σε Σοφ.· απόλ., βρίσκω «φάρμακο», δηλ. τη λύση για κάτι που με απασχολεί, αρκούμαι, συμβιβάζομαι· *ἀλλ' ἀκέωμεθα, ἀλλ' ἀκέσασθε*, σε Όμηρ.

ἀ-κέραιος, -ον, το ποιητ. **ἀκήρατος, I.** αμιγής, καθαρόαιμος, αυτός που δεν έχει υποστεί επιμειξία, σε Ευρ. **II.** ολόκληρος, αβλαβής, σώος, λέγεται για πόλεις ή χώρες, σε Ηρόδ., Θουκ.· *ἀκέραιος δύναμις*, στρατιά που έχει πλήρεις τις δυνάμεις της, ακμαία, στον ίδ.· *ἀκέραιον λέχος*, απαραβίαστο, σε Ευρ.· λέγεται για πρόσωπα, αμόλυντος, άδολος, άσπιλος, στον ίδ.· με γεν., *ἀκέραιος κακῶν ἡθῶν*, αμόλυντος από κακές έξεις ή επιβλαβείς συνήθειες, σε Πλάτ.

ἀ-κεραύνωτος, -ον (κεραυνώ), αυτός που δεν έχει πληγεί από κεραυνό, σε Λουκ. **ἀκέρδεια/ἀκέρδία, ή**, έλλειψη κέρδους, απώλεια, χάσιμο, ζημιά, σε Πίνδ.

ἀ-κερδής, -ές (κέρδος), I. αυτός που δεν αποφέρει κέρδος, που φέρνει χάσιμο, επιζήμιος, σε Σοφ. Πλάτ. **II.** αυτός που δεν είναι άπληστος για κέρδος, σε Πλούτ.

ἀκέρκιστος, -ον (κερκίζω), ανύφαντος, αυτός δηλ. που δεν έχει υφανθεί, σε Ανθ.

ἄ-κερκος, -ον, αυτός που δεν έχει ουρά, κολοβός, σε Αριστ.

ἀ-κερματία, ή (κέρμα), έλλειψη χρημάτων, σε Αριστοφ.

ἀ-κερσε-κόμης, -ου, ό (κείρω, κόμη), αυτός που έχει ακούρευτα, μακριά μαλλιά (οι Έλληνες έφηβοι διατηρούσαν τα μαλλιά τους μακριά μέχρι την ανδρική ηλικία), επίθ. του Φοίβου, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· πρβλ. **ἀκειρεκόμης**.

ἀκέρωτος, -ον (κέρας), αυτός που δεν έχει κέρατο, σε Ανθ.

ἄκεσις, -εως, ή (ἀκέομαι), θεραπεία, ίαση, γιατρεία, σε Ηρόδ.

ἄκεσμα, τό (ἀκέομαι), γιατρεία, θεραπεία, σε Πίνδ., Αισχύλ.

ἀκεστήρ, -ἦρος, ό (ἀκέομαι), θεραπευτής, ιατρός· μεταφ. ως επίθ. *ἀκ. χαλινός*, το χαλινάρι, το γκέμι που δαμάζει, που συγκρατεί το άλογο, σε Σοφ.

ἀκεστής, -οῦ, ό = ἀκεστήρ· ἀκεστὰι ἱματίων ραγέντων, επιδιορθωτές, μπαλωματήδες σχισμένων ρούχων, σε Ξεν.

ἀκεστορία, ή (ἀκέομαι), η τέχνη της θεραπείας, σε Ανθ.

ἀκεστός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του *ἀκέομαι*, θεραπευτός· μεταφ., αυτός που αναγεννάται, ξαναζωντανεύει εύκολα, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀκέστρα, ή (ἀκέομαι), βελόνα μονταρίσματος, καρικώματος, σε Λουκ.

ἀκέστρια, ή (ἀκέομαι), ράφτρα, σε Λουκ.

ἀκέστωρ, -ορος, ό (ἀκέομαι), θεραπευτής, σωτήρας, σε Ευρ.

ἀκεσ-φόρος, -ον (ἄκος, φέρω), αυτός που επιφέρει θεραπεία, θεραπευτικός, σε Ευρ.

ἀκεσ-ώδῦνος, -ον (ἀκέομαι, όδύνη), αυτός που μετριάζει, καταπραΰνει τον πόνο, σε Ανθ.

ἀ-κέφἄλος, -ον (κεφαλή) ο χωρίς κεφάλι, ακέφαλος, σε Ηρόδ. **2.** ο άνευ αρχής, λόγος, σε Πλάτ.

ἀκέων, -ουσα, (βλ. **ἀκή** II), μετοχικός τύπος, χρησιμοποιούμενος ως επίρρ. όπως το *ἀκήν*, ήσυχα, σιωπηλά, σε Όμηρ.· επίσης *δυϊκ. ἀκεοντε*, σε Ομήρ. Οδ.· αν και το *ἀκέουσα* απαντά στον Όμηρ., το *ἀκέων* όμως τίθεται και με θηλ. *Ἀθηναίη ἀκέων ἦν*,

σε Ομήρ. Ιλ.· και μολονότι έχει δυϊκ. *ἀκέοντε*, το *ἀκέων* απαντά ακόμη και με ρήματα στον πληθυντικό.

ἀκή, ἦ, ως ουσ. αναφέρεται σε δύο σημασίες: **I.** αιχμή, (από όπου *ἀκίς, ἄκων, ἀκονή, ἀκαχμένος, ἀκωκή, αἶχμή*· πρβλ. Λατ. *acus, acuo, acies*). **II.** σιγή, σιωπή, ησυχία, ηρεμία, (απ' όπου *ἀκὴν, ἀκέων, ἀκασκαῖος, ἦκα*), κατεύνασμα, θεραπεία (απ' όπου *ἀκέομαι*).

ἀ-κῆδεστος, -ον (κῆδέω), αφρόντιστος, άταφος, σε Ομήρ. Ιλ.· επίρρ. -*τως*, χωρίς τις οφειλόμενες, δέουσες τελετές της ταφής, ἢ (πιθ.) χωρίς ενδιαφέρον, μέριμνα, έγνοια για τους άλλους, απερίσκεπτα, απήφιστα, αλύπητα, άσπλαχνα, στο ίδ.

ἀ-κῆδευτος, -ον (κῆδεύω), άταφος, σε Πλούτ.

ἀκηδέω, μέλ. -*ήσω*· Επικ. άόρ. *ἀ' ἀκήδεσα (ἀκηδής)*· δεν φροντίζω για, αμελώ, με γεν., σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ.

ἀ-κηδής, -ές (κῆδος)· **I.** Παθ. αφρόντιστος, άταφος, σε Όμηρ. **II.** Ενεργ., άνευ φροντίδων ἢ θλίψεων, αδιάφορος, αμελής, στον ίδ.

ἀκήκοα, παρακ. του *ἀκούω*.

ἀ-κῆλητος, -ον (κῆλέω), ανεπηρέαστος από την μαγεία, ανθεκτικός έναντι της μαγείας, αδυσώπητος, αμείλικτος, σκληρός, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ.

ἄκημα, τό = *ἄκεσμα*, θεραπεία, περίθαλψη, *όδυνάων*, των πόνων, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀκὴν (ἀκή II), επίρρ., ἡσυχια, ἡρεμα, σιωπηλά, σιγά, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀ-κηράσιος, -ον, Επικ. τύπος του *ἀκήρατος*, αμιγής, *οἶνος*, σε Ομήρ. Οδ. **II.** ανέγγιχτος, Λατ. *integer*, *ἀκ. λειμῶνες*, λιβάδια που δεν έχουν βοσκηθεῖ ἢ θεριστεῖ, σε Ομηρ. Ὑμν.· *ἄνθος ἀκ.*, φρέσκο, καινούριο, σε Ανθ.

ἀ-κῆρᾶτος, -ον (κεράννυμι), αμιγής, αμόλυντος, καθαρός, *ὔδωρ*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ποτόν*, σε Αισχύλ.· *ὄμβρας*, σε Σοφ.· *ἀκ. χρυσάς*, καθαρός χρυσός, σε Ηρόδ. **II.** μεταφ., **1.** λέγεται για πράγματα, ανέγγιχτος, ακέραιος, ολόκληρος, Λατ. *integer*, σε Όμηρ.· *ἀκ. κόμη*, ακούρευτα μαλλιά, σε Ευρ.· *ἀκ. λειμών*, αθέριστο λιβάδι, στον ίδ. κ.λπ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, αμόλυντος, στον ίδ.· με δοτ. *ἀκήρατος ἄλγεσι*, ανέγγιχτος από θλίψεις ἢ δυστυχίες, στον ίδ.· με γεν., *ἀκ. κακῶν*, άνευ ἴχνος κακού, στον ίδ.

ἀ-κῆριος (A), -ον, αβλαβής από τις *Κῆρες*, αβλαβής, ανέπαφος, σε Ομήρ. Οδ. **II.** Ενεργ., αβλαβής, ακίνδυνος, άκακος, σε Ομηρ. Ὑμν., Ησιόδ.

ἀ-κῆριος (B), -ον (κῆρ), άκαρδος, δηλ. **I.** ο χωρίς ζωή, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** άκαρδος, δειλός, στον ίδ.

ἀκηρότατος, ποιητ. υπερθ. του *ἀκήρατος*, σε Ανθ.

ἀ-κηρυκτεῖ και -τί, επίρρ., χωρίς την ανάγκη της σημαίας της ανακωχής, απροκήρυκτα, χωρίς κήρυκα, σε Θουκ.

ἀ-κῆρυκτος, -ον (κηρύσσω), αυτός που δεν έχει προαναγγελθεῖ, αυτός που δεν έχει προκηρυχθεῖ, *ἀκ. πόλεμος*, αιφνίδιος, ξαφνικός πόλεμος, σε Ηρόδ.· αλλά επίσης κι ένας πολεμος στον οποίο δεν γίνεται δεκτός ένας κήρυκας, άτεγκτος, αδυσώπητος, σε Ξεν., Δημ.· επίρρ. -*τως*, άνευ της ανάγκης κήρυκα ἢ της σημαίας ανακωχής, σε Ευρ. **III.** ο άνευ ειδήσεων, αυτός που δεν έχει ακουστεί, που δεν έχει κήρυκας κομίσει είδηση γι' αυτόν, σε Σοφ.

ἀ-κῆρωτος, -ον (κηρώω), μη κερωμένος, μη αλειμμένος με κερί, σε Λουκ.

ἀκηχέδαται ἢ -έεται, Επικ. αντί *ἡκάχηνται*, γ' πληθ. Παθ. παρακ. του *ἀχέω*·

ἀκηχεμένος, αντί *ἀκαχήμενος*, Επικ. μτχ.

ἀ-κίβδηλος, -ον, 1. ανόθευτος, γνήσιος, σε Πλάτ., Λουκ. **2.** μεταφ. λέγεται για πρόσωπα, άδολος, τίμιος, σε Ηρόδ.

ἀκιδνός[ᾱ], -ή, -όν, αδύναμος, ασθενής, άτονος, άψυχος, σε Όμηρ.· πάντοτε ο συγκρ. *ἀκιδνότερος*, σε Όμηρ. Οδ. (άγν. προέλ.).

ἄ-κίκυς, -υος, ό, ή, ανίσχυρος, ασθενής, αδύναμος, σε Όμηρ. Οδ.

ἀκινάκης[ᾱ], ό, περσική λέξη, κοντό κι ευθύ ξίφος, σε Ηρόδ.· το οποίο κλίνεται *-εος, -εϊ, -εα*· αλλά ο Ξεν. παραδίδει *ἀκινάκην, ἀκινάκας*, ως αιτ. ενικ. και πληθ.

ἄ-κινδῶνος, -ον, I. ακίνδυνος, ασφαλής, σε Ευρ., Θουκ. κ.λπ. **II.** επίρρ. *-νωος*, σε Ευρ. κ.λπ.· συγκρ. *ἀκινδυνότερον*, με λιγότερο κίνδυνο, σε Πλάτ.· υπερθ. *ἀκινδυνότατα, τά*, απόλυτα ελεύθερα από τον κίνδυνο, σε Ξεν.

ἄ-κίνητος, -ον και -η, -ον (κινέω), I. 1. ακίνητος, αυτός που δεν κινείται, λέγεται για την Δήλο, σε Χρησμ. παρά Ηροδ.· *ἐξ ἀκινήτου ποδός*, χωρίς να κινήσει το πόδι, σε Σοφ. **2.** αργός, οκνηρός, οκνός, νωθρός, τεμπέλης, σε Αριστοφ. **3.** ακίνητος, αμετάβλητος, για νόμους, σε Θουκ. κ.λπ. **II.** ακίνητος, δύσκολος στο να κινηθεί, δυσκίνητος, σε Πλάτ., Λουκ.· επίρρ. *ἀκινήτως ἔχειν*, είμαι αμετακίνητος, σε Πλάτ. κ.λπ. **2.** αυτός που δεν επιτρέπεται κάποιος να τον κινήσει ή να τον αγγίξει, απαραβίαστος, ιερός, Λατ. *non movendus, τάφος*, σε Ηρόδ.· παροιμ. λέγεται για ιερά πράγματα, *κινεῖν τὰ ἀκίνητα*, στον ίδ.· επίσης *τάκίνητα φράσαι*, σε Σοφ. **3.** λέγεται για πρόσωπα, ακίνητος, αμετακίνητος, σταθερός, ισχυρογνώμων, στον ίδ.

ἄ-κιος, -ον (κίς), αυτός που δεν έχει φαγωθεί από σκουλήκια· υπερθ. *ἀκιώτατος*, σε Ησίοδ.

ἀκίρός, -όν, πιθ. = *ἀκιδνός*, σε Θεόκρ.

ἀκίς, -ίδος, ή (ἀκή I), 1. αιχμή, ακίδα βέλους ή γάντζος, αγκίστρι, τσιγκέλι, σε Πλούτ., Ανθ.· βέλος, ακόντιο, σε Αριστοφ. **2.** μεταφ., *πόθων ἀκίδες*, τα κεντρίσματα της επιθυμίας, σε Ανθ.

ἄ-κίχητος[ῖ], -ον (κιχάνω), I. αυτός που δεν φθάνεται, ανέφικτος, σε Όμηρ. Ιλ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, αυτός που δεν προσεγγίζεται με ικεσίες ή παρακλήσεις, αμείλικτος, σκληρός, σε Αισχύλ.

ἀκκίζομαι, αποθ. (*ἀκκώ*), προσποιούμαι αδιαφορία ή σεμνότητα, υποκρίνομαι, σε Πλάτ.

ἀκκώ, ή, καλικάντζαρος, εφιάλτης ή ανόητη γυναίκα. (άγν. προέλ.).

ἀκλάρωτος, Δωρ. αντί *ἀκλήρωτος*.

ἄ-κλαστος, -ον (κλάω), άθραυστος, σε Ανθ.

ἄ-κλαυτος ή ἄ-κλαυστος, -ον, άκλαυτος, αθρήνητος, σε Όμηρ.· (*κλαίω*)· **I.** Παθ., αυτός που δεν θρηνολογήθηκε, *φίλων*, από φίλους, σε Σοφ.· *ἄκλαυτα τέκνα*, δηλ. παιδιά που δεν υπόκεινται σε θάνατο, σε Ευρ. **II.** Ενεργ., αυτός που δεν κλαίει, ο χωρίς δάκρυα, αδάκρυτος, σε Όμηρ. Οδ. **2.** σε Σοφ. = *χαίρων*, με ατιμωρησία, άφοβα.

ἄ-κλειής, -ές, γεν. *-έος*, αιτ. *ἀκλεᾶ*, Ιων. *ἀκλεῆ*, Επικ. *ἀκλεᾶ*· Επικ. *ἀκλειής* ή *ἀκκληής*, πληθ. *ἀκλειεῖς* ή *ἀκκληεῖς*· (*κλέος*)· ο χωρίς δόξα, άδοξος, αυτός που δεν έχει υμνηθεί, σε Όμηρ. κ.λπ.· επίρρ. *ἀκλεῶς*, σε Ηρόδ.· Επικ. *ἀκλειῶς*, σε Όμηρ. Ιλ. κ.λπ.· επίσης το ουδ. *ἀκλεές*, ως επίρρ., στο ίδ.

ἀκλειία, Ιων. *-ῆ*, ή (*ἀκλεής*), αδοξία, ασημότητα, σε Ανθ.

ἄ-κλειής, Επικ. αντί *ἀκλεής*.

ἄ-κλειστος, -ον, Ιων. *ἀκλήιστος*, Αττ. *ἄκκληστος*· (*κλείω*), αυτός που δεν έχει κλειστεί ή δεν έχει στερεωθεί, σε Ευρ., Θουκ.

ἀκλεῶς, επίρρ. του *ἀκλεής*.

ἀκκληής, -ές, Επικ. αντί *ἀκλεής*.

ἄ-κληρος, -ον, I. ο χωρίς κλήρο ή μερίδιο, φτωχός, άπορος, ενδεής, σε Ομήρ. Οδ., Ξεν. κ.λπ.· με γεν., χωρίς κλήρο ή μερίδιο σε κάτι, σε Αισχύλ. κ.λπ. **II.** αυτός που δεν μπορεί να αποδοθεί σε κάποιον, ο χωρίς ιδιοκτήτη, σε Ευρ. **ἄ-κλήρωτος, -ον (κληρώω),** αυτός που δεν έχει κλήρο ή μερίδιο σε κάτι, με γεν., σε Πίνδ.

ἄκληστος, Αττ. αντί ἄκλειστος.

ἄ-κλητος, -ον, απρόσκλητος, σε Αισχύλ. κ.λπ.

ἄ-κλίνης, -ές (κλίνω), αυτός που δεν κλίνει προς καμία πλευρά, ακλόνητος, σταθερός, σε Πλάτ.· σταθερός, κανονικός, σε Ανθ.· επίρρ. -νῶς, Ιων. -νέως, στον ίδ.

ἄ-κλυστος, -ον (κλύζω), αυτός που δεν βρέχεται από κύματα, σε Πλούτ. κ.λπ.· ως θηλ., *Αὔλιν ἀκλύσταν,* σε Ευρ.

ἀκμάζω, μέλ. -άσω (ἀκμή), βρίσκομαι σε πλήρη ακμή, είμαι στο άνθος της ηλικίας μου ή είμαι πλήρης σφρίγγους και δύναμης. **I.** λέγεται για πρόσωπα, πόλεις και κράτη, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2.** με δοτ. ακμάζω ή αφθονώ σε κάτι, *πλούτω,* στον ίδ.· *παρασκευῆ πάση,* σε Θουκ. **3.** με απαρ., είμαι αρκετά ισχυρός ώστε να κάνω κάτι, σε Ξεν. **II.** λέγεται για πράγματα, *ἀκμάζει ὁ πόλεμος, ἡ νόσος,* ο πόλεμος, η πληγή, η μάστιγα είναι σε πλήρη έξαρση, σε Θουκ.· *ἀκμάζον θέρος,* μεσοκαλόκαιρο, στον ίδ.· λέγεται για σιτάρι, όταν μεστώσει και είναι έτοιμο για θερισμό, στον ίδ. **2.** απρόσ. *ἀκμάζει με απαρ.,* είναι καιρός να, είναι κατάλληλη στιγμή να, σε Αισχύλ.

ἀκμαῖος, -α, -ον/αιολ. ἄκμαος (ἀκμή), I. αυτός που βρίσκεται σε πλήρη ακμή, σε πλήρη άνθιση, ανθισμένος, ανθηρός, ρωμαλέος, σθεναρός, σφριγηλός, γερός, σε Αισχύλ.· *ἀκμαῖος φύσιν,* στην ακμή της δύναμής του, στον ίδ. **II.** την κατάλληλη εποχή, τον κατάλληλο καιρό, Λατ. *opportunus,* σε Σοφ.

ἀκμή, ἢ (ἀκή I), I. αιχμή, άκρη, κόψη, χείλος· παροιμ., *ἐπί ξυροῦ ἀκμῆς,* στην κόψη του ξυραφιού, σε κρισιμώτατο σημείο (βλ. [ξυρόν](#))· *ἀμφιδέξιοι ἀκμαί,* τα ακροδάχτυλα και των δύο των χεριών, σε Σοφ.· *ποδοῖν ἀκμαί,* τα δάκτυλα των ποδιών, στον ίδ. **II.** το ψηλότερο σημείο ενός πράγματος, άνθος, ακμή, το ζενίθ της ανθρώπινης ηλικίας, Λατ. *flos aetatis, ἀκμή ἤβης,* στον ίδ.· *ἀκμή βίου,* σε Ξεν.· *έν ἀκμῇ εἶναι = ἀκμάζειν,* σε Πλάτ.· *ἀκμήν ἔχειν,* λέγεται για σιτάρι που έχει μεστώσει κι είναι έτοιμο για θερισμό, σε Θουκ.· επίσης λέγεται για χρόνο, *ἀκ. ἤρος,* η ακμή της άνοιξης, σε Πίνδ.· *ἀκ. θέρους,* μεσο-καλόκαιρο, σε Ξεν.· *ἀκ. τῆς δόξης,* σε Θουκ.· περιφρ. όπως το *βία, ἀκμή Θησειδᾶν,* σε Σοφ. **III.** όπως το καιρός, ο πιο πρόσφορος, ο καταλληλότερος, η καταλληλότερη περίοδος, σε Τραγ.· *ἔργων, λόγων ἀκμή,* καιρός για πράξεις, έργα, καιρός για λόγια, σε Σοφ.· *ἀκμή ἐστι με απαρ.,* είναι η κατάλληλη ώρα να κάνω, σε Αισχύλ.· *ἐπ' ἀκμῆς εἶναι με απαρ.,* είμαι στο όριο του να κάνω κάτι, σε Ευρ.· *ἐπ' αὐτήν ἤκει τήν ἀκμήν,* έχει φθάσει στο κρίσιμο σημείο, σε Δημ.

ἀκμήν, αιτ. του *ἀκμή,* χρησιμ. ως επίρρ. **I.** μόλις, τώρα δα, σε Ξεν. **II.** ακόμη, έτι, σε Θεόκρ., Κ.Δ.

ἀκμηνός, -ή, -όν (ἀκμή), σε πλήρη ανάπτυξη, σε Ομήρ. Οδ.

ἄκμηνος, -ον, αυτός που νηστεύει, νηστικός, σε Ομήρ. Ιλ.· με γεν., *ἄκμηνος σίτων, δόρποιο,* αυτός που απέχει από την τροφή, στο ίδ. (αμφίβ. προέλ.).

ἄ-κμής, -ῆτος, ὄ, ἢ (κάμνω) = ἀκάμας, ακούραστος, ακαταπόνητος, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ.

ἄ-κμητος, -ον/λυρ. ἄκματος (κάμνω) = ἀκμής, σε Ομηρ. Ὑμν.

άκμό-θετον, τό (ἄκμων, τί-θημι), το ξύλο πάνω στο οποίο τοποθετείται το αμόνι, άκμονας, σε Όμηρ.

άκμόνιον, τό, υποκορ. του επόμ., σε Αίσωπ.

ἄκμων, -ονος, ὄ, αρχικά πιθ. **I.** κεραυνός, αστροπελέκι, μετεωρίτης, *ἄκμων ούρανόθεν κατιών*, σε Ησίοδ. **II.** αμόνι σιδηρουργού, σε Όμηρ. κ.λπ.· μεταφ., *λόγχης ἄκμονες*, ισχυρά αμόνια ικανά να αντέχουν στα χτυπήματα, σε Αισχύλ.

ἄκναμπος, ἄκναπτος, ἄκνᾶφος, = *ἄγναμπος* κ.λπ.

ἄκνητις, -ιος, ἦ, σπονδυλική στήλη ή ραχοκοκκαλιά, σε Ομήρ. Οδ.

ἄ-κνῖσος, -ον (κνῖσα), χωρίς το πάχος, το λίπος των θουσιών, σε Ανθ.

άκοή, ἦ, Επικ. **άκουή (άκούω)**, **I. 1.** ακοή, ακρόαση, ο ήχος που ακούγεται, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** αυτό που ακούγεται, φήμη, πληροφορία, είδηση, *νέα, μετά πατρός άκουήν*, σε αναζήτηση ειδήσεων για τον πατέρα του, σε Ομήρ. Οδ.· *άκοῆ ἱστορεῖν, παραλαβεῖν τι*, γνωρίζω κάτι εκ φήμης, εξ ακοής, σε Ηρόδ.· ομοίως και, *έξ άκοῆς λέγειν*, σε Πλάτ. **II.** η αίσθηση της ακοής, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2.** η ενέργεια της ακοής, άκουσμα, ακοή, ακρόαση, *άκοῆ κλύειν, άκοαῖς δέχεσθαι, εἰς άκοαῖς ἔρχεται τι*, σε Σοφ., Ευρ.· *δι' άκοῆς αἰσθάνεσθαι*, σε Πλάτ. **III.** αυτί, σε Σαπφώ, Αισχύλ.

ά-κοίμητος, -ον (κοιμάω), άϋπνος, άγρυπνος, λέγεται για τη θάλασσα, σε Αισχύλ.

ά-κοινωνήτος, -ον (κοινωνέω), **I.** αυτός που δεν επικοινωνεί με κάποιον άλλο, σε κάτι, με δοτ., σε Ευρ. **II.** Ενεργ., αμέτοχος ενός πράγματος ή αμέτοχος σε κάτι, με γεν., σε Πλάτ.· απόλ., ο μη κοινωνικός, απάνθρωπος, απολίτιστος, στον ίδ.

ά-κοίτης, -ουό (α αθροιστικό κοίτη, πρβλ. [ἄλοχος](#)), ομόκλινος, σύννευος, αυτός που κοιμάται στο ίδιο κρεβάτι, σύζυγος· και θηλ. [ἄκοιτις](#), -ιος, ἦ, σύζυγος, γυναίκα, σε Όμηρ. κ.λπ.

άκολᾶσία, ἦ (άκόλαστος), παραλυσία, ασωτία, ακράτεια, έλλειψη εγκράτειας, σε Θουκ. κ.λπ.

άκολασταίνω, μέλ. -ἄνω (άκόλαστος), είμαι άσωτος, κάνω άσωτη ζωή, διάγω έκλυτο βίο, είμαι ακρατής, σε Αριστοφ., Πλάτ. κ.λπ.

άκολάστημα, -ατος, τό, η πράξη της άκολασίας, σε Πλούτ.

ά-κόλαστος, -ον (κολάζω), Λατ. non castigatus, **1.** ασελγής, άσεμνος, αχαλίνωτος, απείθαρχος, ασυγκράτητος, ξέφρενος, σε Ηρόδ., Αττ. κ.λπ. **2.** άσωτος, ακρατής, αντίθ. προς το *σώφρων*, σε Σοφ. κ.λπ.· ομοίως και ως επίρρ. *άκολάστως ἔχειν*, σε Πλάτ.· συγκρ. *άκολαστοτέρως ἔχειν πρός τι*, είμαι υπερβολικά ακρατής σε κάτι, σε Ξεν.

ἄκολος, -ου, ἦ, κομμάτι, τεμάχιο, κομματάκι, μπουκιά, σε Ομήρ. Οδ. (αμφίβ. προέλ.).

άκολουθέω, μέλ. -ήσω (άκόλουθος), **I.** ακολουθώ κάποιον, κυνηγώ κάποιον ή προχωρώ, συντάσσομαι μαζί του, με δοτ. προσ., σε Αριστοφ. κ.λπ.· επίσης, *άκ. μετά τινος*, σε Πλάτ.· *σύν τινι*, σε Ξεν.· *κατόπιν τινός*, σε Αριστοφ.· απόλ., σε Πλάτ. κ.λπ. **II.** μεταφ., ακολουθώ, υπακούω, τινί, σε Θουκ. κ.λπ.· *άκ. τοῖς πράγμασιν*, ακολουθώ, συμβαδίζω με τις περιστάσεις, σε Δημ. **2.** ακολουθώ το νήμα της ομιλίας, την συνέχεια του λόγου κάποιου, σε Πλάτ. **3.** λέγεται για πράγματα, ακολουθώ ως συμπέρασμα ενός πράγματος, προκύπτω ως λογικό συμπέρασμα, ως λογική συνέπεια, *τοῖς εἰρημένοις*, στον ίδ.

άκολουθητέον, ρημ. επίθ. του *άκολουθέω*, αυτό που πρέπει να ακολουθηθεί, σε Ξεν. κ.λπ.

ἀκολουθία, ἡ (ἀκολουθέω), I. οι ακόλουθοι, πομπή, συνοδεία, σε Σοφ., Πλάτ. **II.** αυτό που ακολουθεί από κοντά, συμμόρφωση προς κάτι, *τοῖς πράγμασι*, στον ιδ. **ἀ-κόλουθος, -ον** (α *αθροιστικό κέλευθος*), **1.** αυτός που ακολουθεί, που υπηρετεί· ως ουσ., ακόλουθος, υπηρέτης, Λατ. *pedisequus*, σε Αριστοφ., Θουκ. κ.λπ.· *οἱ ἀκόλουθοι*, αυτοί που ακολουθούν το στράτευμα, σκευοφόρα, σε Ξεν. **2.** αυτός που ακολουθεί μετά από κάποιον, με γεν., *Νηρήδων ἀκ.*, σε Σοφ. **3.** αυτός που ακολουθεί ή επακολουθεί ως συνέπεια, ο σύμφωνος προς, με γεν., σε Αριστοφ.· επίσης με δοτ., σε Πλάτ.· *απόλ.* ο σύμφωνος με κάποιον άλλο, σε Ξεν. κ.λπ.· *επίρρ. -θως*, σύμφωνα, συμφώνως προς, *τοῖς νόμοις*, σε Δημ.

ἀ-κόλυμβος, -ον, ο ανίκανος να κολυμπήσει, σε Βατραχομ., Πλούτ.

ἀκομιστία, Επικ. *-ίη[τι]*, ἡ, ἔλλειψη επιμέλειας ή περιποίησης, σε Ομήρ. Οδ.

ἀ-κόμιστος, -ον (κομίζω), αυτός που δεν έχει φροντιστεί, επιμεληθεί.

ἄ-κομος, -ον (κόμη), ο χωρίς μαλλιά, φαλακρός, σε Λουκ.

ἀ-κόμπαστος, -ον (κομπάζω), αυτός που δεν κομπάζει, που δεν υπερηφανεύεται, σε Αισχύλ.

ἄ-κομπος, -ον, αυτός που δεν επαίρεται, που δεν κομπάζει, σε Αισχύλ.

ἄ-κομψος, -ον, ακαλλώπιστος, αγροίκος· *ἐγὼ δ' ἄκομψος*, εἶμαι τραχύς, βίαιος, αγροίκος στη γλώσσα, σε Ευρ.

ἀκονάω, μέλ. *-ήσω (ἀκόνη)*, ακονίζω, τροχίζω, *μαχαίρας*, σε Αριστοφ.· *λόγχην*, σε Ξεν. — Μέσ., *ἀκονᾶσθαι μαχαίρας*, τροχίζουν τα ξίφη τους, στον ιδ.

ἀ-κόνδυλος, -ον (κονδύλη), αυτός που δεν έχει αρθρώσεις, που είναι χωρίς ρόζους, χωρίς χτυπήματα, γρονθοκοπήματα, σε Λουκ.

ἀκόνη[ᾱ], ἡ (ἀκή I), πέτρα ακονίσματος, ακόνη, ακονόπετρα, σε Πίνδ. κ.λπ.

ἀκονίτι[τι], επίρρ. του *ἀκόνιτος*, χωρίς τον κονιορτό της κονίστρας, χωρίς την σκόνη της παλαιστρας, δηλ. χωρίς αγώνα, χωρίς κόπο, Λατ. *sine pulvere*, σε Θουκ., Ξεν.

ἀκονιτικός, -ή, -όν, φτιαγμένος, κατασκευασμένος από ακονίτη, σε Ξεν.

ἀκονίτον, τό, ακονίτης, δηλητηριώδες φυτό, σε Θεόφρ. (αμφιβ. προέλ.).

ἀ-κόνιτος, -ον (κόνις), ο χωρίς κονιορτό, σκόνη.

ἀκοντί[τι], επίρρ. του *ἄκων*, συνηρ. αντί *ἄκοντί*, σε Πλούτ.

ἀκοντίζω, μέλ. Αττ. *-ιῶ (ἄκων)*, **I. 1.** ακόντιο, *τινός*, εναντίον κάποιου, σε Ομήρ. Ίλ.· *ἐπί τινι*, στο ιδ.· το όπλο τίθεται σε δοτ., *ἀκόντισε δουρὶ φαεινῶ*, όρμησε με το δόρυ του, στο ιδ.· επίσης σε αιτ., *ἀκόντισαν ὄξέα δοῦρα*, έριξαν, εξακόντισαν τα δόρατά τους, σε Ομήρ. Οδ. **2.** με αιτ. προσ., *χτυπῶ, πλήττω* με το δόρυ, σε Ηρόδ. κ.λπ. — Παθ., τραυματίζομαι ή πληγώνομαι από ακόντιο, σε Ευρ., Ξεν. **3.** φεγγοβολώ, ακτινοβολώ, εκπέμπω ακτινοβολία, λέγεται για το φεγγάρι, σελήνη, σε Ευρ. **II.** αμτβ., *τρυπῶ, διαπερνῶ, εἴσω γῆς*, στον ιδ.

ἀκόντιον, τό, υποκορ. του *ἄκων*, σε Ομηρ. Ὑμν., Ηρόδ. κ.λπ.

ἀκόντισις, -εως, ἡ (ἀκοντίζω), εξακόντιση, σε Ξεν.

ἀκόντισμα, -ατος, τό (ἀκοντίζω), **I.** απόσταση που διατρέχει το ακόντιο, σε Ξεν. **II.** αυτό που εξακοντίζεται, βέλος, ακόντιο, σε Πλούτ. **III.** στον πληθ. = *ἀκοντισταί*, στον ιδ.

ἀκοντισμός, ὁ = *ἀκόντισις*, σε Ξεν.

ἀκοντιστήρ, -ῆρος, ὁ, = το επόμ., σε Ευρ.

ἀκοντιστής, -οῦ, ὁ (ἀκοντίζω), τοξότης, ακοντιστής, σε Ομηρ., Ηρόδ. κ.λπ.

ἀκοντιστικός, -ή, -όν (ἀκοντίζω), επιδέξιος, έμπειρος στην ρίψη ακοντίου, σε Ξεν.

ἀκοντιστής, -ύος, ἦ, Ἰων. αντί *ἀκόντισις*, ο αγώνας της ρίψης του ακοντίου, σε Ομήρ. Ἰλ.

ἄ-κοπος, -ον, χωρίς κόπο, επομένως, **I.** Παθ., ακούραστος, σε Πλάτ. **II.** Ενεργ., όχι κουραστικός, λέγεται για άλογο, εύκολος, σε Ξεν. **2.** αυτός που αποβάλλει την κούραση, αναζωογονητικός, σε Πλάτ.

ἄ-κόρεστος, -ον (κορέννυμι), Αττ. αντί *ἀκόρητος*, **I. 1.** αχόρταγος, σε Τραγ.· με γεν., αχόρταγος, άπληστος σε κάτι, σε Αισχύλ.· σε Σοφ. *πάντων ἀκορέστατος*, ο πιο αχόρταγος, άπληστότατος, αυθαδέστατος, η λέξη είναι είτε συγκοπτ. αντί *ἀκορεστότατος* ή υπερθ. του **ἀκορής, -ές = ἀκόρεστος. 2.** λέγεται για πράγματα, άπληστος, συνεχής, αδιάκοπος, Λατ. *improbus*, σε Τραγ. **II. 1.** Ενεργ., όχι χορταστικός, σε Αισχύλ. **2.** αυτός που δεν υπόκειται σε κορεσμό, σε χόρτασμα, *φιλία*, σε Ξεν.

ἀκόρετος-ον, ποιητ. αντί *ἀκόρεστος*, σε Αισχύλ., Σοφ.

ἄ-κόρητος, -ον (κορέννυμι), **I.** αχόρταγος, άπληστος σε ή με κάτι, με γεν., σε Ομήρ. Ἰλ. **II.** (*κορέω*), ασκούπιστος, μη ξέχειλος, μη γεμισμένος έως πάνω, αδιακόσμητος, αστόλιστος, σε Αριστοφ.

ἄ-κορος, -ον = ἀκόρεστος· ακούραστος, ακαταπόνητος, αδιάλειπτος, συνεχής, Λατ. *improbus, εἰρεσία*, σε Πίνδ.

ἄκος, -εος, τό (ἀκέομαι), **1.** γιατρεία, θεραπεία, ίαση, περίθαλψη, ανακούφιση για κάτι, με γεν., σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· απόλ., *ἄκος εὔρειν*, σε Ομήρ. Ἰλ., Σοφ.· *δίζησθαι, ἐξευρεῖν, ἐκπονεῖν, λαβεῖν, ποιεῖσθαι*, σε Ηρόδ. κ.λπ.· κατά ιατρική φρασ., *ἄκος ἐντέμνειν, τέμνειν*, πρβλ. [ἐντέμνω](#) **II. 2.** μέσο με το οποίο αποκτάται κάτι, με γεν., σε Ευρ.

ἄκοσμέω, μέλ. *-ήσω (ἄκοσμος)*, εἶμαι άκοσμος, απρεπής, προσβάλλω, σε Σοφ., Δημ. κ.λπ.

ἄ-κόσμητος, -ον (κοσμέω), **1.** ατακτοποιήτος, ανοργάνωτος, σε Πλάτ.· επίρρ. *-τως*, στον ίδ. **2.** ανεφοδιάστος, με δοτ., σε Ξεν.

ἄκοσμία, ἦ, ακαταστασία, σε Πλάτ.· ακράτεια, υπερβολή, σε Ευρ.· με ηθική σημασία, αταξία, έκλυση ηθών, αναταραχή, άστατη διαχείριση, συμπεριφορά, σε Σοφ.

ἄ-κοσμος, -ον, I. αυτός που δεν έχει τάξη, ακατάστατος, σε Αισχύλ.· στον Όμηρ. χρησιμ. για τα λόγια του Θερσίτη, ανυπάκουος, απρεπής· επίρρ. *-μως*, σε Ηρόδ. κ.λπ. **II.** *κόσμος ἄκοσμος*, ένας κόσμος που δεν είναι κόσμος, σε Ανθ.· επίσης λέγεται για ένα ακατάλληλο κόσμημα, στολίδι, στον ίδ.

ἄκοστάω ή -έω (ἀκοστή), μόνο σε μτχ. αορ. α', *ἵππος ἀκοστήσας ἐπί φάτνη*, άλογο ταϊσμένο με κριθάρι, βρώμη στο παχνί, σταβλισμένο άλογο, σε Ομήρ. Ἰλ.

ἀκοστή, ἦ, κριθάρι. (άγν. προέλ.).

ἀκουάζομαι[ἄκ], αποθ., μόνο σε ενεστ. *ἀκούω*, ακούω ή προσέχω σε κάτι, με γεν., σε Ομήρ. Οδ.· *δαιτός ἀκουάζεσθον*, εἶστε προσκεκλημένοι στο συμπόσιο, στο γλέντι, στο φαγοπότι, σε Ομήρ. Ἰλ.

ἀκουή, ἦ, Επικ. αντί *ἀκοή*.

ἄκουκα, Λακων. παρακ. του *ἀκούω*.

ἄ-κουρος, -ον (κοῦρος Ἰων. αντί *κόρος*), **I.** αυτός που δεν έχει αρσενικό διάδοχο ή κληρονόμο, σε Ομήρ. Οδ. **II.** (*κουρά*), αξύριστος, ακούρευτος, σε Αριστοφ.

ἄκουσα, Επικ. αντί *ἤκουσα*, αόρ. α' του *ἀκούω*.

ἄκουσί-θεος[ἄ], **-ον**, αυτός που έχει εισακουσθεί από το θεό, σε Ανθ.

ἀκούσιος[ἄ]-ον, Αττ. συνηρ. αντί *ἀεκούσιος*.

ἄκουσμα, -ατος, τό (ἀκούω), 1. αυτό που ακούγεται, όπως η μουσική, σε Ξεν. 2. φήμη, διήγηση, σε Σοφ.

ἀκούσομαι, μέλ. του ἀκούω.

ἀκουστέον, ρημ. επίθ. του ἀκούω, 1. αυτό που πρέπει κάποιος να ακούσει ή να του δώσει προσοχή, με γεν. προσ., σε Ηρόδ. κ.λπ.· με αιτ. πράγμ., σε Πλάτ. 2.

ἀκουστέος, -α, -ον, αυτών που πρέπει να υπακούει κάποιος, σε Σοφ.

ἀκουστός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του ἀκούω, I. αυτός που μπορεί να ακουστεί, ακουστός, ευδιάκριτος, σε Ομηρ. Ὑμν., Πλάτ. κ.λπ. **II.** αυτό που πρέπει να ακουστεί, σε Σοφ., Ευρ.

ἀκούω (VAKOF), [ἄ]· Επικ. παρατ. ἄκουον· μέλ. ἀκούσομαι (Ενεργ. τύπος ἀκούσω μόνο σε μεταγεν. συγγραφείς)· αόρ. α' ἤκουσα, Επικ. ἄκουσα· παρακ. ἀκήκοα, Λακων. ἄκουκα· υπερσ. ἠκηκόειν· αρχ. Αττ. ἠκηκόη, Ιων. ἀκηκόειν — Μέσ., Επικ. παρατ. ἀκούετο, αόρ. α' ἠκουσάμην — Παθ. μέλ. ἀκουσθήσομαι, αόρ. α' ἠκούσθην, παρακ. ἤκουσμαι. **I. 1.** ακούω, σε Όμηρ. κ.λπ. — Συντάσσεται κυρίως με αιτ. του πράγματος που ακούστηκε, με γεν. του προσώπου από το οποίο ακούστηκε κάτι, ταῦτα Καλυψοῦς ἤκουσα, σε Ομήρ. Οδ.· η γεν. προσ. μπορεί να παραληφθεί, ἀκήκοας λόγον, σε Σοφ. ή και η αιτ. πράγμ., ἄκουε τοῦ θανόντος, στον ίδ.· συχνά όμως με γεν. πράγμ., ἔχω ακούσει για κάτι. **2.** με γεν. αντικειμ., ακούω για, ακούω να λένε για, ἀκ. πατρός, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως και με αιτ., στο ίδ.· ομοίως, ἀκ. περί τινος. **3.** το πρόσωπο από το οποίο γίνεται αντιληπτό κάτι παίρνει πρόθ., ἀκούειν τι ἀπό, ἔκ, παρά, πρὸς τινος, σε Ομήρ. Ιλ., Αττ. **II.** γνωρίζω εξ ακοής, εἶ που ἀκούεις, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως και σε Πλάτ. κ.λπ. **III.** ἀπόλ., ακούω, προσέχω, δίνω προσοχή, στην αρχή, στο ξεκίνημα διακήρυξης ή αγγέλματος ἀκούετε λεῶ, ακούστε προσεκτικά, ἄνθρωποι. **IV.** αφουγκράζομαι, προσέχω σε, δίνω προσοχή, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** υπακούω, με γεν. ή σπανιότερα με δοτ., στο ίδ. **3.** ακούω και καταλαβαίνω, εννοώ, κλύοντες οὐκ ἤκουον, σε Αισχύλ. **V.** με Παθ. σημασία μαζί με επίρρ., ακούω τον εαυτό μου να αποκαλείται με θετικό ή αρνητικό τρόπο, όπως το Λατ. audire, κακῶς ἀκ. πρὸς τινος, κακολογούμαι από κάποιον, σε Ηρόδ.· εὔ, κακῶς, ἄριστα ἀκ., Λατ. bene, male audire, στον ίδ., Αττ. **2.** με ουσ., ἀκούειν κακός, καλός, σε Σοφ., Πλάτ.· κόλακες ἀκούουσι, σε Δημ. **3.** με αιτ. πράγμ., ἀκ. κακά, ακούω να λέγονται κακά εναντίον μου από κάποιον, σε Αριστοφ.· φήμας κακάς ἤκουσεν, σε Ευρ.

ἄκρα, Ιων. ἄκρη, ή (ἄκρος)· 1. ακρωτήριο, κάβος, αιγιαλός, παράκτια έκταση, σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** κορυφή βουνού, βουνοκορφή· χρησιμ. από τον Όμηρ. μόνο στη φράση κατ' ἄκρης, από κορυφής μέχρι θεμελίων, δηλ. εξ ολοκλήρου, πόλιν αἰρέειν κατ' ἄκρης, σε Ηρόδ.· ομοίως και σε Αττ., κατ' ἄκρας, εξ ολοκλήρου, ολοκληρωτικά, σε Τραγ., Πλάτ. **3.** ακρόπολη, Λατ. arx, σε Ξεν.

ἄ-κράαντος, [krā], -ον, Επικ. τύπος του ἄκραντος, ανεκπλήρωτος, απραγματοποίητος, ἄκαρπος, Λατ. irritus, σε Όμηρ.

ἄ-κράγής, -ές (κράζω), αυτός που δεν γαυγίζει, σε Αισχύλ.

ἄκρ-ᾱής, -ές (ἄκρος, ἄημι), αυτός που πνέει, που φυσά δυνατά, αυτός που φυσάει ζωνρά, λέγεται για το βόρειο άνεμο και το δυτικό (Ζέφυρο), σε Ομήρ. Οδ.· si ἀκραῆς erit, αν θα είναι καλός καιρός, σε Κικέρων.

ἄκραῖος, -α, -ον (ἄκρα), αυτός που ζει, κατοικεί, διαμένει στα ύψη, σε Ευρ.

ἄκραιφνής, -ές, συγκοπτ. τύπος του ἀκεραιο-φανής (ἀκεραιός, φαίνομαι), I αμιγής, καθαρός, σε Ευρ., Αριστοφ.· μεταφ., πενία ἀκρ., απόλυτη, πλήρης

φτώχεια, ανέχεια, σε Ανθ. **II.** αβλαβής, ολόκληρος, Λατ. integer, σε Ευρ., Θουκ. **2.** με γεν., άθικτος, ακηλίδωτος από κάτι, σε Σοφ.

ἄ-κραντος, -ον (κραίνω), όπως το Επικ. *ἀκράαντος*, ανεκπλήρωτος, απραγματοποίητος, άκαρπος, σε Πινδ., Αισχύλ.· ουδ. πληθ. ως επίρρ., μάταια, στον ίδ., σε Ευρ.

ἀκρᾶσία, ή (ἄκρᾶτος), κακή μείξη, κακή θερμοκρασία, σε Θεόφρ.

ἀκράτεια[κρᾶ]ή (ἀκρᾶτής), ασυγκράτηση, αχαλίνωτη ορμή, έλλειψη αυτοελέγχου, σε Πλάτ.· ο μεταγεν. τύπος είναι **ἀκρᾶσία**.

ἄ-κρᾶτής, -ές (α στερητικό κράτος), **I.** ανίσχυρος, αδύναμος, άτονος, εξασθενημένος, σε Σοφ. **II. 1.** με γεν. πράγμ., αυτός που δεν έχει δύναμη, εξουσία ή επιβολή σε κάτι, Λατ. impotens, γλώσσης, σε Αισχύλ.· *ὀργῆς*, σε Θουκ.· επίσης, ακρατής, έκλυτος στην χρήση ενός πράγματος, *οἴνου*, σε Ξεν., Αριστ.· *περὶ τὰ πόματα*, στον ίδ. **2.** απόλ., αυτός που δεν μπορεί να επιβληθεί στον εαυτό του (στα πάθη του), αχαλίνωτος, Λατ. impotens sui, στον ίδ. **3.** λέγεται για πράγματα, άμετρος, υπέρμετρος, υπερβολικός, παράλογος, *δαπάνη*, σε Ανθ.

ἀκρᾶτίζομαι, μέλ. -*ἴοῦμαι*, αποθ.· (*ἄκρᾶτος*)· πίνω κρασί που δεν έχει αναμιχθεί με νερό, πίνω καθαρό, άκρατο οίνο· απ' όπου, προγευματίζω, διότι το πρόγευμα αποτελούνταν από ψωμί βουτηγμένο σε άκρατο οίνο, σε Αριστοφ.

ἀκράτισμα, [κρᾶ], -ατος, τό, πρόγευμα, πρωϊνό, σε Αριστ.

ἀκράτιστος[κρᾶ], -ον (ἀκρατίζομαι), αυτός που έχει προγευματίσει, σε Θεόκρ.

ἀκρᾶτοποσία, Ιων. **ἀκρητοποσίη, ή**, η πόση καθαρού, άκρατου κρασιού, σε Ηρόδ.

ἀκρᾶτο-πότης, -ου, Ιων. **ἀκρητοπότης, -εω**, *ὁ (ἄκρατος, πίνω)*, ο πότης, αυτός που πίνει άκρατο κρασί δηλ. χωρίς πρόσμειξη νερού, σε Ηρόδ.

ἄ-κρᾶτος, Ιων. **ἄ-κρητος, -ον (κεράννυμι)**· **I. 1.** λέγεται για υγρά, αμιγής, άκρατος, ανόθευτος, καθαρός, λέγεται για κρασί, σε Ομήρ. Οδ.· *ιδίως, οἴνος ἄκρητος*, κρασί χωρίς νερό, Λατ. mezum, σε Ηρόδ.· και *ἄκρατος* (χωρίς το οἴνος), σε Αριστοφ. κ.λπ. **2.** μεταφ., *ἄκρ. μέλαν*, καθαρό μαύρο, σε Θεόφρ.· *ἄκρατος νύξ*, σκοτεινή νύχτα, σε Αισχύλ.· *ἄκρ. νοῦς*, καθαρός, διαυγής νους, σε Ξεν. **3.** χρησιμοποιείται για συνθήκες, περιστάσεις ή καταστάσεις, αγνός, αμιγής, απόλυτος, *ἐλευθερία, ήδονή*, σε Πλάτ.· *ἄκρ. ψεῦδος*, καθαρό ψέμα, στον ίδ.· επίρρ. -*τως*, απολύτως, σε Λουκ. **4.** λέγεται για πρόσωπα, ακόλαστος, έκλυτος, υπερβολικός, αλόγιστος, θερμός, βίαιος, *ἄκρατος ὀργήν*, σε Αισχύλ.· ομοίως λέγεται και για πράγματα που νιώθουμε, *ἄκρ. ὀργή, ἄκρ. καῦμα* κ.λπ. **II.** Συγκρ. *ἀκρατέστερος*, υπερθ. -*έστατος* (όπως αν προερχόταν από το *ἀκρατής*).

ἀκράτωρ[ᾶ], -ορος, ὁ I. = *ἀκρατής I*, σε Σοφ. **II.** *ἀκρατής II*, σε Πλάτ.

ἀκράτως[ᾶ], I. επίρρ. του *ἄκρᾶτος*. **II.** **ἀκρᾶτῶς**, επίρρ. του *ἀκρᾶτής*.

ἀκρά-χολος, [ᾶ], -ον (ἄκρος, χόλος), **I.** οξύθυμος, οργίλος, φλογερός, αφύς, σε Αριστοφ. **II.** αυτός που βρίσκεται σε παράφορη θλίψη, σε Θεόκρ.

ἀκρέμων, -ονος ή ἀκρεμών, -όνος, ὁ (ἄκρος), κλαδί, κλωνάρι, βλαστός, σε Ευρ., Θεόκρ.

ἀκρ-έσπερος, -ον (ἄκρος II, έσπέρα), δειλινό, σούρουπο, βραδάκι, σε Ανθ.· ουδ.

ἀκρέσπερον, ως επίρρ., σε Θεόκρ.

ἀκρ-ήβης, -ου, ὁ (ἄκρος, ήβη), νέος στο άνθος της ηλικίας του, σε Ανθ.

ἄκρ-ηβος, -ον (ἄκρος, ήβη), αυτός που βρίσκεται σε πρώιμο στάδιο της νεαρής ηλικίας, σε Θεόκρ.

ἄκρητος, ἀκρητο-ποσίη, -πότης, βλ. ἀκρατ-

ἀκρίβειᾶ[κρῖ], ἢ (ἀκρῖβής), 1. ακρίβεια, λεπτομέρεια, ακριβολογία, σε Θουκ. κ.λπ.· με προθέσεις με επίρρ. σημασία, δι' ἀκριβείας = ἀκριβῶς, με λεπτομέρεια ἢ ακριβολογία, σε Πλάτ.· μοιῶς και, εἰς τὴν ἀκρ., πρὸς τὴν ἀκρ., στον ἰδ.· ἢ ἀκρ. τοῦ ναυτικοῦ, ἡ ἀριστή του κατάσταση, σε Θουκ. **2.** φειδωλία, λιτότητα, σε Πλούτ.

ἀκρῖβής, -ές, I. ακριβής, λεπτομερής, ακριβολόγος, φτιαγμένος ἢ καμωμένος ορθά, με ακρίβεια, σε Ευρ. κ.λπ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, ακριβής, ακριβολόγος, αυστηρός, ολοκληρωμένος, πλήρης, τέλειος, σε Θουκ. κ.λπ.· ιδίως, μέχρι υπερβολῆς ακριβής, λεπτολόγος, σχολαστικός, ακριβολόγος, τυπικός, περιεργός, σε Πλάτ.· τὸ ἀκριβές = ἀκρίβεια, σε Θουκ.· επίρρ. -βῶς, λεπτομερώς, με ακρίβεια, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2.** φειδωλός, λιτός, σε Μένανδρ. (αμφίβ. προέλ.).

ἀκρῖβολογέομαι, αποθ., εἶμαι ακριβής ἢ λεπτολόγος, ακριβολόγος στα λόγια ἢ στον τρόπο σκέψης, σε Πλάτ.· με αιτ. πράγμ., σταθμίζω κάτι με ακρίβεια, στον ἰδ.

ἀκρῖβο-λόγος, -ον, αυτός που επιχειρηματολογεῖ με ακρίβεια.

ἀκρῖβῶν, μέλ. -ώσω (ἀκρῖβής), 1. κάνω κάτι με ἀπόλυτη ακρίβεια, σε Ευρ.· ἀκρ. τάδε, εἶμαι τέλειος στο να υπομένω τέτοιου είδους κακουχίες ἢ βάσανα, σε Ξεν. — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι τέλειος, σε Αριστοφ. **2.** διερευνῶ με ακρίβεια, αντιλαμβάνω, κατανοῶ πλήρως, οἱ τάδ' ἤκριθωκότες, σε Ευρ.· τοῦνομά μου σὺ ἀκριβοῖς; εἶσαι βέβαιος για το ὄνομά μου; σε Πλάτ.

ἀκρῖβῶς, επίρρ. του ἀκριβής, βλ. αυτ.

ἀκριδο-θήκη, ἢ (ἀκρίς), κλουβί για ἀκρίδες, σε Θεόκρ.

ἄκρις, -ιος, ἢ (ἄκρος), κορυφή λόφου, ἀκρη, ἀνώτατη ἀπόληξη υψώματος, σε Ομήρ. Οδ.

ἀκρίς, -ίδος, ἢ, ακρίδα, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀκρῖσία, ἢ (ἄκριτος), ἔλλειψη σαφήνειας, σε Ξεν.

ἀκρῖτό-δακρυς, -υ, αυτός που χύνει ἀφθονα δάκρυα, σε Ανθ.

ἀκρῖτό-μῦθος, -ον, I. αυτός που φλυαρεῖ ἀπερίσκεπτα ἢ συγκεχυμένα, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** δυσερμήνευτος, σε Ομήρ. Οδ.

ἄ-κρῖτος, -ο, I. 1. μη διακρινόμενος, ἀδιόρατος, συγκεχυμένος, ἀσύλληπτος, ἀτακτος, ἀνάκατος, ἀκατάστατος, σε Όμηρ.· τύμβος ἄκριτος, ἕνας κοινός ἀδιάκριτος, μη ξεχωριστός τάφος, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** συνεχής, ἀδιάλειπτος, ἄχεα, στο ἰδ.· ουδ. ως επίρρ. πενήθμεναι ἄκριτον αἰεῖ, σε Ομήρ. Οδ.· ὄρος ἄκρ., συνεχῆς οροσειρά, σε Ανθ., Βάβρ. **II.** ἀναποφάσιτος, ἀμφίβολος, νείκεα, ἄεθλος, σε Ομήρ. Ιλ.· ἀκρῖτων ὄντων, ἐνὸς το ἀποτέλεσμα ἦταν ἀμφίβολο, σε Θουκ.· επίρρ. ἀκρῖτως, χωρὶς ἀποφασιστικό ἀποτέλεσμα, στο ἰδ. **2.** αυτό που δεν ἔχει δικαστεῖ, κριθεῖ, λέγεται για πρόσωπα και πράγματα, ἄκριτόν τινα κτείνειν, θανατώνω κάποιον χωρὶς να τον δικάσω, Λατ. *indicta causa*, σε Ηρόδ. κ.λπ. **III.** Ενεργ., αυτός που δεν παρέχει κρίση ἢ γνωμάτευση, στον ἰδ.· ο χωρὶς κρίση, αυτός που δεν μπορεῖ να κρίνει, ἀσύνετος, ἀστόχαστος, τραχύς, ἰσχυρογνώμων, σε Ευρ.

ἀκρῖτό-φυλλος, -ον (φύλλον), αυτός που ἔχει φύλλα που δεν ξεχωρίζουν μεταξύ τους, δηλ. πυκνόφυλλος, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀκρῖτό-φυρτος, -ον (φύρω), ἀδιακρίτως ἀναμεμιγμένος, ἀνάμικτος, μικτός, ἀνακατεμένος, σε Αισχύλ.

ἀκρόᾱμα, -ατος, τό (ἀκροάομαι), οτιδήποτε ἀκούγεται με ευχαρίστηση, ὅπως το δράμα ἢ το μέλος, σε Ξεν.

ἀκροᾶματικός, -ή, -όν (ἀκροάομαι), αυτός που είναι δημιουργημένος μόνο για ακρόαση, σε Πλούτ.

ἀκροάομαι, μέλ. -άσομαι [ᾱ]· αόρ. *ἀ΄ ἤκροᾶσάμην*, παρακ. *ἤκροᾶμαι*· αποθ.· **I. 1.** ακούω με προσοχή, προσέχω σε, με γεν. προσ., αιτ. πράγμ., σε Θουκ. κ.λπ.· με γεν. πράγμ., στον ίδ. **2.** απόλ., ακούω, προσέχω, *ὁ ἀκροώμενος*, ακροατής, λάτρης, οπαδός, απόστολος, σε Πλάτ., Ξεν. **II.** προσέχω, ασχολούμαι, παρακολουθώ, υπακούω σε, *τινός*, σε Θουκ. κ.λπ. (αμφίβ. προέλ.).

ἀκροᾶσις, -εως, ή, 1. το να ακούει κάποιος ή να προσέχει, σε Θουκ. κ.λπ. **2.** υπακοή σε κάποιον άλλο, με γεν., στον ίδ.

ἀκροᾶτέον, ρημ. επίθ., αυτό στο οποίο πρέπει να δίνεται η προσοχή, *τινός*, σε Αριστοφ.

ἀκροᾶτήριον, τό (ἀκροάομαι), **I.** μέρος, τόπος ακρόασης, ακροαματικής διαδικασίας, σε Κ.Δ. **II.** σύνολο των ακροατών, κοινό, σε Πλούτ.

ἀκροᾶτής, -οῦ, ὁ (ἀκροάομαι), **I.** ακροατής, Λατ. auditor, σε Θουκ. κ.λπ.· λάτρης, οπαδός, απόστολος, μαθητής, σε Αριστ. **II.** αναγνώστης, ομιλητής, κήρυκας, σε Πλούτ.

ἀκροᾶτικός, -ή, -όν (ἀκροάομαι), αυτός που ταιριάζει ή είναι κατάλληλος για ακρόαση, *μισθός ἀκρ.*, ο μισθός του διδασκάλου, σε Λουκ.

ἀκρο-βάφης, -ές (βαφή), χρωματισμένος, βαμμένος στην άκρη ή λίγο, σε Ανθ.

ἀκρο-βελής, -ές (βέλος), με οξεία αιχμή στο τελείωμα, σε Ανθ.

ἀκροβολέω (ἀκροβόλος), εκσφενδονίζω, πετώ με σφεντόνα, σε Ανθ.

ἀκροβολής, -ές = ἀκροβελής, σε Ανθ.

ἀκροβολία, ή (ἀκροβόλος), εκσφενδόνιση, εκτόξευση, τουφεκίδι, αψιμαχία, άτακτος πόλεμος, σε Αππ.

ἀκροβολίζομαι, αόρ. *ἀ΄ ἤκροβολισάμην*· (*ἀκροβόλος*)· αποθ.· ρίχνω από μακριά, μάχομαι με ακόντια, βέλη και λίθους, αψιμαχώ, πολεμώ άτακτα, *πρός τινα*, ή απόλ., σε Θουκ., Ξεν.· μεταφ., *ἀκρ. ἔπεσι*, σε Ηρόδ.· το Ενεργ. μόνο σε Ανθ.

ἀκροβόλισις, -εως, ή, αψιμαχία, άτακτος πόλεμος, σε Ξεν. κ.λπ.

ἀκροβολισμός, -οῦ, ὁ = ἀκροβόλισις, σε Θουκ., Ξεν.

ἀκροβολιστής, -οῦ, ὁ, = το επόμ., σε Ξεν.

ἀκρό-βολος, -ον (βάλλω), Παθ., αυτός που έχει πληγεί, χτυπηθεί από μακριά, σε Αισχύλ. **II.** Ενεργ., *ἀκροβόλος*, (παροξ.) *ὁ*, τοξότης, ακοντιστής.

ἀκρο-βυστία, ή, I. το άκρο του δέρματος που καλύπτει τη βάλανο του πέους, σε Κ.Δ. **II.** περιτομή, περίτμηση, στο ίδ.· και ως περιληπτ., η μη περιτομή, δηλ. οι μη περιτετημένοι, στο ίδ. (αμφίβ. προέλ.).

ἀκρο-γωνιαῖος, -α, -ον (γωνία), αυτός που βρίσκεται στην άκρα γωνία, *ἀκρ. λίθος*, ο θεμέλιος λίθος της γωνίας, σε Κ.Δ.

ἀκρό-δετος, -ον, δεμένος στην άκρη ή στην κορυφή, σε Ανθ.

ἀκρό-δρυα, τά (δρῦς), **I.** οπωροφόρα, καρποφόρα δέντρα, σε Ξεν. **II.** φρούτα, καρποί, σε Αριστ. Ο ενικ. απαντά σε Ανθ.

ἀκρο-θῆγής, -ές (θιγγάνω), αυτός που αγγίζει την επιφάνεια, αυτός που αγγίζει τα χείλη, σε Ανθ.

ἀκρόθινα, τά = ἀκροθίνια, σε Πίνδ.

ἀκροθινιάζομαι, αποθ. (*ἀκροθίνια*), παίρνω το καλύτερο μέρος, διαλέγω, ξεχωρίζω για τον εαυτό μου, σε Ευρ.

ἀκρο-θίνιον[θῆ], **τό**, κυρίως σε πληθ. *ἀκροθίνια*: (*ἄκρος*, *θίς*): το κορυφαίο τμήμα σωρού, το υψηλότερο μέρος, στοίβας, το εκλεκτό μέρος, οι πρώτοι καρποί που προσφέρονταν ως προσφορά στους θεούς, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ἀκρο-κελαινιάω (**κελαινός**), μόνο στην Επικ. μτχ. *ἀκροκελαινιόων*, αυτός που γίνεται μαύρος στην επιφάνεια, λέγεται για φουσκωμένο ρεύμα, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀκρο-κνέφαιος, -ον (**κνέφας**), στην αρχή της νύχτας, στο λυκόφως ή σούρουπο, σε Ησίοδ.: ομοίως και, **ἀκρο-κνεφής, -ές**, σε Λουκ.

ἀκρό-κομος, -ον (**κόμη**), **I.** αυτός που έχει μαλλιά στην κορυφή του κεφαλιού, λέγεται για τους Θράκες, που ότι φαίνεται ξυρίζαν όλο το κεφάλι εκτός απ' την κορυφή, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** αυτός που έχει φύλλα στην κορυφή, σε Ευρ., Θεόκρ.

Ἄκρο-κόρινθος, ὁ, η ακρόπολη της Κορίνθου, σε Ευρ., Ξεν.

ἀκρό-λίθος, -ον, με άκρα κατασκευασμένα από πέτρα: *ζόανον ἀκρ.*, άγαλμα με κεφάλι, χέρια και πόδια από μάρμαρο ενώ το υπόλοιπο ήταν από ξύλο, σε Ανθ.

ἀκρο-λογέω (**λέγω**), συλλέγω, μαζεύω τις κορυφές, *στάχνας*, σε Ανθ.

ἀκρολοφίτης[ῆ], **-ου, ὁ**, ορεσίβιος, ορεινός, ορειβάτης, σε Ανθ.

ἀκρό-λοφος, -ον, I. αυτός που έχει υψηλή κορυφογραμμή, βουνοκορφή, ο με κορυφή, μυτερός, σε Ανθ. **II.** ως ουσ. βουνοκορφή, σε Πλούτ.

ἀκρο-λύτέω, μέλ. *-ήσω* (*λύω*), λύνω τα άκρα της ζώνης, σε Ανθ.

ἀκρο-μᾶνής, -ές (**μαίνομαι**), αυτός που βρίσκεται στο χείλος της μανίας, σε Ηρόδ.

ἀκρο-μόλυβδος, -ον, αυτός που έχει μόλυβδο στην άκρη, λέγεται για δίχτυ, σε Ανθ.

ἄκρον, -ου, τό (ουδ. του *ἄκρος*), **I.** το υψηλότερο ή απώτατο σημείο: **1.**

βουνοκορφή, κορυφή, σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** ακρωτήριο, αιγιαλός, παράκτια έκταση, κάβος, σε Ομήρ. Οδ. **3.** τέλος, τέρμα, εσχατιά, έπακρον, σε Πλάτ.·

ἄκρα χειρῶν, τα χέρια, σε Λουκ. **II. 1.** μεταφ., ύψιστος βαθμός, ύψος, σε Πίνδ.: *εἰς ἄκρον*, υπερβολικά, σε Θεόκρ.: *τὰ ἄκρα τοῖς ἄκροις ἀποδιδόναι*, τις υψηλές θέσεις, αξιώματα στους υψίστους άνδρες, σε Πλάτ.: *ἄκρα φέρεσθαι*, για να κερδηθεί το βραβείο, σε Θεόκρ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, *Ἄργεος ἄκρα*, οι πιο αρχαίοι, παλαιοί άρχοντες του Άργους, στον ίδ.

ἀκρ-ονυχί[τ], επίρρ., με την άκρη του νυχιού, σε Ανθ.

ἀκρ-όνυχος, -ον (**δνυξ**) = *ἀκρώνυχος*, σε Ανθ.

ἀκρό-νυχος, -ον (**νύξ**), στην αρχή της νύχτας, προς το βραδάκι, σε Θεόκρ. κ.λπ.

ἀκρο-πενθής, -ές (**πένθος**), υπερβολικά θλιμμένος, σε Αισχύλ.

ἀκρο-ποδητή ή -ῖτί, επίρρ. (*πούς*), στις μύτες, στα νύχια των ποδιών, σε Λουκ.

ἀκρό-πολις, ποιητ. **ἀκρό-πτολις, -εως, ή, I.** η ανώτερη πόλη, δηλ. η ακρόπολη, το φρούριο, Λατ. *arg*, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.: ιδίως η Ακρόπολη των Αθηνών, η οποία χρησίμευε σαν θησαυροφυλακίο ή ταμείο, σε Θουκ. **II.** μεταφ. λέγεται για πρόσωπα, οχυρό, οχύρωμα, προπύργιο άμυνας, σε Θέογν.

ἀκρο-πόλος, -ον (**πολέω**), αυτός που σηκώνεται ψηλά, ψηλός, αγέρωχος, σε Όμηρ.

ἀκρο-πόρος, -ον (**πείρω**), αυτός που τρυπά, διαπερνά με την αιχμή, σε Ομήρ. Οδ.

ἀκρό-πρωρον, τό (**πρῶρα**), τέρμα, κατάληξη πλήρης πλοίου, σε Στράβ.

ἀκρό-πτερον, τό, άκρο φτερού, σε Ανθ.

ἀκρό-πτολις, ή, ποιητ. αντί *ἀκρόπολις*.

ἄκρος, -α, -ον (ἄκή I), I. αυτός που βρίσκεται στο απώτατο σημείο, κι έτσι είτε σημαίνει κορυφαίος, Λατ. *summus*, είτε εξώτατος, ο πιο απομακρυσμένος, Λατ. *extremus*. **1.** ύψιστος, υψηλότατος, *ἐν πόλει ἄκρη = ἐν ἀκροπόλει*, σε Ομήρ. Ιλ.· *μέλαν ὕδωρ ἄκρον*, στην επιφάνειά του, στο ίδ. κ.λπ. **2.** εξώτατος, *ἄκρη χεῖρ, ἄκροι πόδες, ἄκρος ὤμος*, άκρο χεριού, άκρα ποδιών, ακρότατο σημείο ώμου, στο ίδ., σε Θουκ.· *ἐπ' ἄκρων (δακτύλων)*, ακροποδητί, σε Σοφ.· *ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις*, απλώς με τα άκρα του ιστίου, δηλ. με συννεσταλμένα, μαζεμένα πανιά (για να αποφύγη την ορμή του ανέμου), σε Ευρ. **II.** λέγεται για χρόνοκαι σημαίνει πληρότητα, *ἄκρᾱ σὺν ἐσπέρᾱ*, όταν είχε έρθει εντελώς το απόγευμα, σε Πίνδ.· *ἄκρας νυκτός*, στο τέλος της νύχτας, σε Σοφ. **III.** λέγεται για βαθμό, ο πιο υψηλός στο είδος του, υπερβολικά καλός, τέλειος, άψογος, υπέροχος· χρησιμοποιείται για πρόσωπα, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *ἄκρος μάντις*, σε Σοφ.· συχνά με αιτ. τρόπου που προστίθεται, *ψυχὴν οὐκ ἄκρος*, όχι δυνατός στο μυαλό, σε Ηρόδ.· *ἄκροι τὰ πολέμια*, ικανοί στον πόλεμο, στον ίδ. κ.λπ.· επίσης με γεν. τρόπου, *οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως*, σε Πλάτ.· επίσης, *ἄκρος εἷς ἢ περὶ τι*, στον ίδ. **IV.** ως ουσ. βλ. **ἄκρα, ἄκρον**. **V. 1.** ουδ. ως επίρρ., στην κορυφή ή στην επιφάνεια, ακριβώς εκεί, *ἄκρον ἐπὶ ῥηγγῖνος*, στην άκρη, στην κόψη, στο χεῖλος, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** καθ' υπερβολήν, υπερβολικά, σε Θεόκρ. **3.** ολοκληρωτικά, πλήρως, σε Πλάτ.

ἄκρο-σίδηρος, -ον, αυτός που έχει αιχμή, άκρη ή έχει επενδυθεί με σίδηρο, σε Ανθ.

ἄκρο-σοφος, -ον, ανώτερος σε σοφία, σε Πίνδ.

ἄκρο-στόλιον, τό (στολή), κουπαστή πλοίου, σε Πλούτ.

ἄκρο-σφάλής, -ές (σφάλω), επιρρητής στο λάθος, ασταθής, επισφαλής, αβέβαιος, σε Πλάτ.

ἄκρο-τελεύτιον, τό, η κατάληξη ενός στίχου ή ποιήματος, σε Θουκ.

ἄκροτομέω, κλαδεύω, κόβω κλαδιά, κόβω τις κορυφές, σε Ξεν.

ἄκρότομος, -ον (τέμνω), αυτός που έχει κοπέι, αποσπαστεί διαπεραστικά, απότομος, κρημνώδης, σε Πολύβ.

ἄκρο-φύσιον, τό (φῦσα), έμβολο ή σωλήνας φυσερού, σε Θουκ.

ἄκρο-χᾶνής, -ές (χάσκω), αυτός που χάσκει στην κορυφή, στο άκρο, στην άκρη, σε Ανθ.

ἄκρο-χειρίζομαι, Μέσ., αγωνίζομαι σε απόσταση ενός χεριού, λέγεται για ένα είδος πάλης, στο οποίο οι παλαιστές έπιαναν με λαβή ο ένας τα χέρια του άλλου, χωρίς περισφιγξη του σώματος, σε Πλάτ. κ.λπ.

ἄκροχολέω, -χολία, -χόλος, βλ. **ἄκραχ-**.

ἄκρο-χορδών, γεν. -όνος, **ἢ (χορδή)**, σάρκωμα με λεπτό λαιμό, κρεατοσειλιά, σε Πλούτ.

ἄ-κρυπτος, -ον (κρύπτω), αυτός που δεν έχει κρυφτεί, σε Ευρ.

ἄ-κρύσταλλος, -ον, αυτός που δεν έχει πάγο, **ἢ χῶρη**, σε Ηρόδ.

ἄκρ-ωμία, ἢ (ὤμος), το άκρο του ώμου (η απόφυση)· λέγεται για άλογο, ωμοπλάτες, πλατάρια, σε Ξεν.

ἄκρωνία, ἢ, αμφιβ. λέξη σε Αισχύλ., πιθ. **ἄκρωτηριασμός**, ακρωτηριασμός, σακάτεμα, κουτσούρεμα.

ἄκρωνῦχία, ἢ, άκρη νυχιού· μεταφ., κορυφογραμμή βουνού, σε Ξεν.

ἄκρωνῦχος, -ον (ἄκρος, ὄνυξ), αυτός που έχει νύχια στα άκρα, **χερὸς ἀκρώνυχα**, τα άκρα των δακτύλων, σε Ανθ.

ἀκρ-ώρεια, ἢ (ὄρος), βουνοκορφή, σε Ξεν., Θεόκρ.

ἀκρωτηριάζω, μέλ. -σω, κόβω τα άκρα, ακρωτηριάζω, σακατεύω, κουτσουρεύω, τὰς πρῶρας ἠκρωτηρίασαν, απέκοψαν τα έμβολα που βρίσκονταν στις πλώρες, σε Ηρόδ.· ομοίως και σε Μέσ., τὰς τριήρεις ἠκρωτηριασάμενοι, σε Ξεν.· Παθ. παρακ. με Μέσ. σημασία, ἠκρωτηριασμένοι τὰς πατρίδας, έχοντας κουτσουρέψει τις χώρες τους, σε Δημ.

ἀκρωτήριο, τό (ἄκρος), Ι. 1. κάθε μέρος που προεξέχει, ἀκρ. τοῦ οὔρεος, κορυφή βουνού, σε Ηρόδ. **2.** ακρωτήρι, κάβος, στον ίδ., σε Θουκ. **II. 1.** το άκρο κάθε πράγματος, ἀκρ. νηός, έμβολο πλοίου, σε Ηρόδ. **2.** στον πληθ., τα άκρα του σώματος, χέρια και πόδια, δάκτυλα χεριών και ποδιών, σε Θουκ. κ.λπ.· τὰ ἀκρ. τῆς Νίκης, τα φτερά της, σε Δημ.

ἀκταίνω, μόνο σε ενεστ., σηκώνω, υψώνω, ἀκταίνειν στάσιν, σηκώνομαι έτσι ώστε να σταθώ όρθιος, στέκομαι όρθιος, σε Αισχύλ.· ομοίως και στον τύπο ἀκταινόω, σε Πλάτ. (αμφίβ. προέλ.).

ἀκταῖος, -α, -ον (ἄκτῆ), 1. παραλιακός, λέγεται για τις Ιωνικές πόλεις, σε Θουκ.· ομοίως και Ἀκταία (ενν. γῆ), ἢ, παράλια γη, παλαιό όνομα της Αττικής, στον ίδ. **2.** αυτοί που ζουν, έχουν το λημέρι τους στην θάλασσα, βάτραχοι, σε Βάβρ.

ἀκτέα, ἀκτῆ, ἢ, σαμπούκος, αφροξυλιά, κουφοξυλιά, σε Λουκ. (άγν. προέλ.).

ἀ-κτέᾶνος, -ον (κτέανον), αυτός που δεν έχει περιουσία, φτωχός, τίνος, σε κάτι, σε Ανθ.

ἀ-κτένιστος, -ον (κτενίζω), αχτένιστος, ατημέλητος, σε Σοφ.

ἀκτέον, ρημ. επίθ. του ἄγω, **I.** αυτό που πρέπει κάποιος να οδηγεί, σε Πλάτ. κ.λπ.· εἰρήνην ἀκτέον, κάποιος πρέπει να διαφυλάσσει την ειρήνη, σε Δημ. **II.** αυτό στο οποίο πρέπει κάποιος να πάει ή να οδεύσει, να προχωρήσει, σε Ξεν.

ἀ-κτερέϊστος, -ον, = το επόμ., σε Ανθ.

ἀ-κτέριστος, -ον (κτερίζω), αυτός που δεν τιμήθηκε με νεκρικές τελετές, σε Σοφ.

ἄκτῆ (Α), ἢ, Ι. 1. ακρωτήρι, κάβος, αιγιαλός, γιαλός, ακροθαλασσιά, παραλία, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· λέγεται για τις όχθες των ποταμών, ἀκταισιμόεντος, σε Αισχύλ.· Ἀχέροντος, σε Σοφ. **2.** γενικά, παραλία, ἀκταὶ διφάσαι, λέγεται για τις βόρειες και νότιες παραλίες της Μικράς Ασίας, σε Ηρόδ.· χρησιμοποιείται για την Αττική (πρβλ. **ἄκταῖος**), σε Σοφ. **II.** γενικά, κάθε γραμμή ή αμμόδης σωρός σαν την παραλία, Λατ.

οσα, χώματος ἄκτῆ, λέγεται για επιτάφιο τύμβο, σωρό από χώμα, σε Αισχύλ.·

βώμιος ἄκ., για βωμό, σε Σοφ. (πιθ. από το ἄγνυμι, πρβλ. **ἠγνυμίν**).

ἄκτῆ (Β), ἢ, παλαιά λέξη για το σιτάρι ή το χοντρό αλεύρι (κριθариού, σίκαλης), Δημήτερος ἄκτῆ, σε Ομήρ. Ιλ.· ἀλφίτου ἄκτῆ, σε Ομήρ. Οδ. (αμφίβ. προέλ.).

ἀ-κτῆμων, -ον, γεν. -ονος (κτῆμα), αυτός που δεν έχει περιουσία, ιδιοκτησία, που είναι φτωχός, χρυσοῖο, σε χρυσάφι, σε Ομήρ. Ιλ.· ἀπόλ., ἀκτ. πενή, σε Θεόκρ.

ἄ-κτῆτος, -ον (κτάομαι), αυτός που δεν αξίζει να αποκτηθεί, σε Πλάτ.

ἄκτινηδόν (ἄκτις), επίρρ., όπως μια ακτίνα, σε Λουκ.

ἄκτιος, -ον (ἄκτῆ), αυτός που ζει στην ακροθαλασσιά, συχνάζει στην παραλία, λέγεται για τον θεό Πάνα, σε Θεόκρ.

ἄκτις[ι], -ῖνος, ἢ, Ι. 1. ακτίνα, δέσμη φωτός, ακτινοβολία, λέγεται για τον ήλιο, σε Ομηρ.· ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖνα, δηλ. από το νότιο μέρος, σε Σοφ.· ἀκτῖνες τελευτῶσαι, δύση ηλίου, σε Ευρ. **2.** μεταφ., λαμπρότητα, αίγλη, δόξα, σε Πίνδ. **II.** όπως το Λατ. radius, η ακτίνα του τροχού, σε Ανθ. (αμφίβ. προέλ.).

ἀκτίτης[ι], -ου, ὁ (ἀκτή), κάτοικος της παραλίας, σε Ανθ.

ἄ-κτίτος, -ον (κτίζω), ακαλλιέργητος, σε Ομηρ. Ὑμν.

ἄκτωρ, -ορος, ὁ (ἄγω), οδηγός, αρχηγός, σε Αισχύλ.

ἄ-κυβέρνητος, -ον (κυβερνάω), αυτός που είναι χωρίς κυβερνήτη ή πηδαλιούχο, σε Πλούτ.

ἄκῦλος, ὁ, (ἦστονΘεόκρ.) βελανίδι, ο καρπός του λιόπουρνου, του πρίνου, σε Ομήρ. Οδ.

ἄ-κύμαντος[ῦ], -ον (κυμαίνω), I. αυτός που δεν σαρώνεται απ' τα κύματα, ψαμάθοις ἐπ' ἀκυμάντοις, για αμμουδιές που δεν τις πλήττει, που δεν τις χτυπά κανένα κύμα, λέγεται δηλ. για την άμμο του σταδίου, σε Ευρ. **II.** ακύμαντος, γαλήνιος, ήρεμος, πέλαγος, σε Λουκ.

ἄ-κῦμος, -ον (κῦμα) = ἀκύμαντος, σε Αριστ., Πλούτ. κ.λπ.· μεταφ., ήρεμος, γαλήνιος, ήσυχος, ἄκ. βίωτος, σε Ευρ.

ἄ-κύμων,—ονος[ῦ], -ον, γεν. -ονος (κῦμα) = ἀκύμαντος, σε Αισχύλ.

ἄ-κύμων,—ονος[ῦ], -ον, γεν. -ονος (κύεω), άκαρπος, στείρος, λέγεται για γυναικες, σε Ευρ.

ἄ-κῦρος, -ον (κῦρος), αυτός που δεν έχει αξίωμα· **I.** λέγεται για νόμους και συμφωνίες, χωρίς νόμιμο κύρος, ἄκυρον ποιεῖν, Λατ. irritum facere, θέτω κατά μέρος, και ἄκυρον γίνεσθαι, το να καθίσταται κάτι ανίσχυρο, το να τίθεται κατά μέρος, σε Πλάτ.· νόμοις ἀκύροις χρωμένη, δηλ. έχει νόμους, αλλά δεν τους εφαρμόζει, σε Θουκ. **II.** λέγεται για πρόσωπα που δεν έχουν δικαίωμα ή εξουσία, ἄκ. ποιεῖν τινα, σε Ξεν.· με γεν., ἄκυροι πάντων γενήσεσθε, σε Δημ.

ἄ-κύρωτος, -ον, ρημ. επίθ. του κυρώω, ανεπικύρωτος, ανεπιβεβαίωτος, σε Ευρ.

ἄκωκή[ἄ], ἡ (ἀκή I), αιχμή, σε Ομηρ. κ.λπ.

ἄ-κώλυτος, -ον (κωλύω), αυτός που δεν εμποδίζεται, δεν παρακωλύεται, σε Λουκ.· επίρρ. -τως, σε Πλάτ.

ἄ-κωμώδητος, -ον (κωμωδέω), αυτός που δεν διακωμωδεύεται, δεν γελοιοποιείται· επίρρ. -τως, σε Λουκ.

ἄκων[ἄ], -οντος, ὁ (ἀκή I), ακόντιο αγώνων, κοντάρι, σε Ομηρ. κ.λπ.

ἄκων[ἄ], ἄκουσα, ἄκων, Αττ. συνηρ. αντί ἀέκων.

ἄ-κωπος, -ον (κώπη), αυτός που δεν έχει κουπιά, σε Ανθ.